

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2008)

”Kuidas võtame vastu raskused? Haiguse, tööalased ebaõnnestumised, solvamised, raskused ühiskondlikus ja perekonnaelus.” küsib Opus Dei prelaat oma septembrikuu kirjas. Vastuse võime leida Kristuse ristis.

15.09.2008

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi

Enne pöördumist kirja tegeliku sisu juurde, tahaksin mõne sõnaga tänada Jumalat, et meile avanes äsja võimalus kogeda *omnes cum Petro*: kuna Püha Isa Kenthurstis peatus, oli meil võimalus püha Peetruse järglase tööle ja tema puhkusele kaasa aidata. Aidakem ka edaspidi paavsti ja palvetagem tema kaastööliste eest!

Mitmel korral rääkis Benediktus XVI apostel Paulusest ja ka meie soovime teda järgida. Nüüd kutsun ma teid vaatlema, kuidas nägi Saulus väga selgelt pärast pöördumist teel Damaskusesse, et tema kutsumus ja sõnum on väga tihedalt seotud risti saladusega. Kui Hananias tõrkus, ega tahtnud talle vastu minna, ega teda ristida, andis Jeesus ise talle selgituse: "Mine, mine, see mees on ju minu väljavalitud tööriist: ta peab kuulutama minu nime Iisraeli poegadele, kuningatele ja rahvastele. Ja ta peab minu nime pärast palju kannatama." (Ap. 9, 15-16)

Need Issanda sõnad pidid saama reaalsuseks Pauluse järgneva elu jooksul. Nurisemata tegutses ta armu abil ja püüdlas kõiges selle poole, et Jeesust Kristust tundma õppida ja teda teistele tutvustada., hoides vastse kristlasena silme ees sellist Jumalapoja kuju, kes meie paranemise pärast inimeseks sai, suri ja üles tõusis. Oma kirjas Galaatlastele räägib ta sellest elust Kristuses, mida ta alates oma pöördumise hetkest ikka ja jälle otsis: *Christo confixus sum cruci* (Gal. 2, 19), ma olen koos Jeesusega risti löödud. Ja just sellise sisemise ühinemise kaudu, osutus tal võimalikuks temaga ühineda, täielikus ja püsivas ühenduses: *ma elan, aga mitte enam mina ei ela, vaid Kristus elab minus.* (Ebd. 20)

Selline samastumine Kristusega ei olnud Apostlitele mitte ainult lihtsalt "ideaal", midagi teoreetilist. Ühes autobiograafilises tekstis, mis

sisaldub tema kirjades, selgitab Paulus, mis tähendab tema jaoks konkreetselt see vajadus, surra koos Kristusega. ”Ma olen juutide käest viis korda saanud ühe hoobi vähem, kui nelikümmend, mind on kolm korda keppidega pekstud, ükskord püütud kividega surnuks visata, kolm korda olen üle elanud laevahuku, terve öö ja päeva olen olnud veevoogudes; tihti olen olnud teekondadel, ohus jõgedel, ohus teeröövlite käes, ohus oma rahva seas, ohus paganate seas, ohus linnades, ohus kõrbes, ohus merel, ohus valevande käes, töös ja vaevas, tihti valvamises, näljas ja janus, tihti paastumises, külmas ja alasti; peale kõige muu päevast päeva rahva kokkuvool minu juurde, mure kõigi koguduste pärast. Kes on nõder ja mina ei oleks nõder? Keda kiusatakse ja mina ei süttiks?” (2 Kr. 11, 24-29)

Need sõnad, mis pärinevad teisest kirjast Korintlastele, liigutavad meid

kindlasti lugemisel ja kutsuvad esile tänutunde. Paulus meenutab rõõmuga oma kannatusi Issanda pärast, võimalust olla ristil koos Jeesusega: "Nii ma siis kiitlen meelsamini oma nõtrusest, et Kristuse vägi laskuks elama minu peale. Sellepärast mul ongi hea meel nõtruses, vägivalla all, hädades, tagakiusamistes ja ahistustes Kristuse pärast, sest, kui ma olen nõder, siis ma olen vägev." (Ebd. 12, 9-10)

Benediktus XVI kommenteerib sarnaseid apostel Pauluse sõnu järgmiselt: "Püha Paulus ei ela enam mitte iseenda pärast, oma õigluse pärast. Ta elab Kristusest ja koos Kristusega: Ta annab ennast täielikult; ta ei otsi enam iseennast, ta ei ehita üles iseennast. See on uus õigus, uus orientatsioon, mille Issand meile annab, mille usk meile annab. Vaadeldes Kristuse risti, kui ülimald andumuse märki, ei saa keegi enam

kiidelda eneses” (Benediktus XVI, jutlus üldaudientsil, 8.11.2006)

Ajal, mil elas püha Paulus – ja samuti tänapäeval – otsisid paljud inimesed esoteerilise, pühendatuile omaseid tunnetusi, sensatsioone tekitavaid õpetusi, lootuses, neis pühadust leida; Apostel aga selgitab neile, et jumalik ettemääratus ei kulge selles suunas. Ta jutlustab *verbum crucis* (1 Kr.1,18), sõna ristil. Ning et ei tuleks mingeid arusaamatusi, püüab ta meile kõik selgeks teha: ”Juudid nõuavad tunnustähte, kreeklased otsivad teadmisi. Meie seevastu kuulutame Kristusest kui ristilöödust: mis on juutide jaoks meelepaha tekitav, paganate meelest narrus, kuid äravalitute jaoks – olgu nad juudid või kreeklased – on Kristus Jumala jõud ja tarkus. Sest kõige rumalam Jumal on targem, kui inimesed ja kõige nõrgem Jumal on tugevam kui inimesed”. (Ebd. 22-25)

Need sisukad ja šokeerivad sõnad jäävad alati aktuaalseks. Eriti kasulik on neid vaadelda neil päevil, mil tähistame Ristiülendamise püha. Juba ammu ajast on see püha kirikus ja selles kiriku osas, mida Opus Deiks nimetatakse, sügavasti juurdunud. Tõsiasi, et praegu on püha Paulusele pühendatud aasta ja väga palju püha risti saladusest kirjutatakse, kohustab meid selleks pühaks paremini ette valmistama ja seda veel suurema rõõmuga vastu võtma. Kuidas püüame ennast iga päev ära salata? Kui suure hardusega vaatame me puust risti ja mida see meie jaoks tähendab? Kas me armastame ohvrit?

Püha Josemaría elus oli soov, ennast Kristuse ristiga samastada alates 2.oktoobrist 1928 pidevalt aktuaalne. Aga ka juba enne, kui ta veel väga noor oli, valmistas Issand teda ette väikeste ja suuremate ebameeldivustega, mis talle lapse- ja

noorukieas osaks said. Pärast seda, kui ta Opus Dei rajas, näitas Jumal talle väga selgelt, et Opus Dei juured on Jeesuse Ristis. Erinevates olukordades ja erineval viisil andis ta talle seda tunda. Ja isegi, kui meie Isa vahel selliste kannatuste põhjust ei mõistnud, et lasknud ta ennast teelt eksitada, sest ta oli veendunud, et need olid vaimulikud "kallistused". Ühes vaatluses 1948. aastal rääkis ta nendest mälestustest kolmandas isikus. Need autobiograafilised sõnad aitavad meil paremini mõista tema reaktsiooni korduvatele kohtumistele Jeesuse Ristiga. Issand lubas seda, et lugematud raskused teda maha surusid: need raskused vormisid tema hinges sepikoja. "Ma mäletan igäühte, kes oma valuga läbi Madridi vaeste kvartali kulges. Ta soovis Jumala tahtmist täita, aga tal puudusid selleks vahendid, et Jumala poolt saadud ülesannet täide viia. Ta ei näinud muud lahendust, tal ei olnud muud vahendit, kui rist; ja ta

tühjendas karika põhjani. Ja kui ta otsustas emmata valu, oli ta nagu joobunud kibe-magusast kannatusest. Ja ta tajus kõiki psalmisti sõnu: *et calix tuus inebrians quam praeclarus est!* (Ps 22, 5 Vulgata järgi) Sinu karikas, mis mind joovastab, kui rõõmsaks teeb see mind!” (Püha Josemaría, märkmed ühest vaatlusest, 15.12.1948)

Igaüks meist võib endale järgmised küsimused esitada; Need aitavad meil hinnata oma armastust Risti vastu: milline on see tegelikult ja milline on see vastavalt tegudes. Kuidas võtame vastu raskused? Haigused, ebaõnnestumised kutsetöös, raskused perekondlikus ja ühiskondlikus elus. Kuidas reageerime kõigile neile ebameeldivusele, mis meie elu varjutavad ilma et me neid otsinud oleksime? Kas püüame näha seda üleloomulikust vaatevinklist? Kas korrigeerime ennast ruttu – võibolla

kiiresti pärast
arusaamatusmomentide või isegi
mässu algust – ja näeme kõiges
Jumala soovi meile head teha?
Milline hea võimalus, et jälle kord
rääkida nendest sõnadest Tees ja
neid veel paremini südames kanda:
”Kas Sina tahad seda, Issand?....Siis
tahan ka mina seda!” (Püha
Josemaría, Tee 762) See ei tähenda
seda, et peaksime kehalise ja
hingelise valu suhtes tuimad olema,
vaid me peame tõstma silmad
maisest kõrgemale. Kindlasti ei tule
meil sel juhul olema puudust Jumala
abist. Seevastu halb oleks iga hinna
eest ebameeldivuste eest põgeneda;
kõige tähtsam on see, et vaatamata
vastuoludele, jääksime tõele
ustavaks.

Benediktus XVI väljendas väga
veenvalt, kui ta Pauluse-aasta
avamisel püha Pauluse missioonist
rääkis: ”Ülesanne, Kristusest
kuulutada ja kannatada Kristuse

pärast kuuluvad väga tihedalt ühte. Kutsumus, olla õpetajaks rahvastele on samal ajal ja iseenesest kutsumus kannatada koos Kristusega, kes meid oma kannatusega lunastas. Tõe hinnaks on kannatused maailmas, kus valitseb vale. Kes kannatust väldib, püüab seda enesest kaugemal hoida, väldib elu ja selle suurust; ta ei saa siis tõe ja nii ka mitte usu teener olla.

Ei ole armastust ilma kannatuseta – ilma kannatuseta iseenesest lahtiütlemise kaudu, ilma iseenda sisemise puhastamiseta ja muutmiseta. Kus ei ole midagi, mis oleks kannatust väärt, kaotab kogu elu oma väärtuse. Euharistia – meie kristlaseks olemise keskpunkt – põhineb Jeesuse Kristuse meie eest andmisele, see on sündinud armastuse kirest, mis ristil oma kõrgpunkti saavutas. Sellest ennast kinkivast armastusest me elame. See annab meile julgust ja jõudu, koos

Kristusega ja tema eest siin maailmas kannatada, teades, et just nii muutub meie elu suureks, küpseks ja õigeks.

Kõigist püha Pauluse kirjadest võime me näha, kuidas tema, kui rahvaste õpetaja teed juhatas ettekuulutus, mille kaudu Hananiase abil sai avalikuks tema kutsumus. "Ma näitan talle, kui palju ma oma nime pärast kannatama pean". See kannatus annab tunnistust temast kui tõe õpetajast, kes ei otsi oma võitu, oma kuulsust, omaenese rahulolu, vaid on vastutav selle eest, kes meid kõiki armastab ja ennast meie eest on andnud" (Benediktus XVI, jutlus Pauluse aasta avamisel, 28.6.2008)

Järgmistel nädalatel toob liturgia meie ette erinevaid maarjalikke püha- ja mälestuspäevi: Neitsi Maarja sünnipäev, tema armastusväärse Nime päev, tema valu päev risti jalamil. Meie armsa

Neitsi, kes meid vabastas
vangistusest. Nähkem nendes
pidupäevades kutset, sageli meie
ema poole pöörduda, temast õppida,
kuidas võiksime Jeesust väga
lähedalt jälgida, et lõpuks temaga
üheks saada.

Kui palvetame Salve Reginat, ütleme
me: Näita meile Jeesust, oma ihu
õnnistatud vilja! Õndsaim Neitsi
mitte ainult ei näita meile Jeesust,
palju enam, ta viib meid oma
õrnusega ja armastusväärsusega
tema juurde. Evangeelium kirjeldab
kahes stseenis erilisel viisil, kuidas
Maarja meile oma poega ”näitab”.
Üks on Jeesuse elu alguses, kui ta
tema hommikumaa tarkade ette tõi,
et nad tema juures palvetasid; teine
stseen, millele mõtleme selle kuu 15.
päeval, püha sündmus Kolgata mäel.

Oma vaikiva kohalolekuga risti
jalamil kutsub meie ema meid oma
poja peale pilku heitma. Silmi

Kristusele ristil suunama, mis teeb meile veelkord selgeks, et ”Jumal et lunasta maailma mõõga läbi, vaid risti kaudu. Surre avab Kristus oma käsivarred. See on kannatuse žest, millega ta tahab meid naelutada oma elu andma. Aga väljasirutatud käed on ühtlasi ka palvehoiak, mille preester oma väljasirutatud kätega üle võtab. Jeesus muutis oma kannatuse ja oma surma palveks ja nii muudab ta selle armastuse aktiks Jumala ja inimeste vastu. Seepärast on ristilöödu väljasirutatud käed lõpuks ka embamise kehastus, millega ta meid enda poole tõmbab, oma armastuse käte vahele võtta tahab. Nii on ta pilt elavast Jumalast, Jumalast endast, kellele võime me end usaldada.” (Benediktus XVI, jutlus Mariazellis, 8.9.2007)

Kui sageli oleme oma Isalt kuulnud, et Kristus, nagu ülempreester, oma käed välja sirutab, et meid vastu võtta – igaühte meist. Meie Isa sõnu

täiendas vastav žest ja ta lisas tungivalt, et osalemine Kristuse ristic on Jumala erilise äravalitu märk, ka siis, kui vahel raskena tundub, seda sellisena näha. ”Aga ära püüa oma risti kergendada....võta see kindlalt oma õlgadele, sest sinu rist, kui sa seda nii kannad, ei ole enam lihtsalt üks rist, vaid see saab Pühaks Ristik. Ära kaota julgust risti all.

Resignatsioon on üsna suursugune sõna. Armasta risti. kui sa seda tõeliselt armastad, siis muutub sinu rist... ristiks ilma ristita. Ja täiesti kindlasti kohtad sa nagu tema, Maarjat oma teel.” (Püha Josemaría, Roosipärg, neljas valurikas saladus)

12.-15. septembrini viibib paavst Benediktus XVI Lourdes´i Neitsi Maarja ilmutuse 150-nda aastapäeva puhul Prantsusmaal. Me tahame teda vaimus saata ja sealjuures kasutada ära võimalust, palvetada kõigi nende inimeste eest, kes füüsiliselt või hingeliselt kannatavad, et Issand

nende valu leevendaks. Otsigem Jumalaema eestkostet, *Salus infirmorum, Consolatrix affictorum*; Palvega, et haiged mõistaksid, et nende kannatused – ühendatuna Kristuse kannatusega ristil – kiriku heaoluks ja hingede paranemiseks väga palju kasu tuua võivad.

15. september! Tahtmatult lähevad meie mõtted armastatud Don Alvarole, kes sel päeval – temale omase tasakaalukusega ja täieliku rahuga – Opus Dei püha koorma enda peale võttis: Andku Jumal, et sina ja mina samamoodi avatud südamega Jumala tahtele vastaksime!

Nüüd ei oska ma meie Kaug-Ida reisi kohta enam midagi lisada. Sageli mõtlesin ma meie Isale, armastatud Don Alvarole ja ka paljude teiste meeste ja naiste peale. Milline lõikus meid ees ootab! Indias, Hong Kongis, Macaos, Austraalias, Uus-Meremaal,

Filipiinidel, Singapuris ja Malaisias,
ja, võib juba näha, kui küps on see
vili. Ja kui me kõik pingutusi teeme –
kui kaugele me siis veel jõuda võime!

Kogu oma armastusega ma õnnistan
teid.

Teie isa

+ Javier

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
september-2008/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-september-2008/) (16.04.2025)